

C a n

De Pacific Crest Trail

4600 kilometer
9 miljoen voetstappen
5 paar schoenen per persoon

Hoogteverschil:
18x Mount Everest, vanaf zeeniveau

Slechts 20% haalt het.

M e x i c o

a

d

a

André en Lian de Jel

Een half jaar met drie onderbroeken

De Pacific Crest Trail
4600 kilometer wandelen, van Mexico naar Canada.

2019 FriendlyHiker.com

Inhoud

Proloog	13
Deel 1: Woestijn	19
Waar beginnen we aan...	21
Black out	25
Woestijnbloemen	31
Trail Magic	35
Morning Star en CookieMonster	41
Soppen	45
Contrasten	49
De cocon	54
Junkies bij McDonald's	57
De oase	61
Op welke slang zal Lian stappen?	63
Ghost town	66
Casa de Luna	70
Mission to Mars	75
De Vortex	80
Deel 2: Grote hoogte	87
Beer in de nacht	89
Mount Whitney	92
Euforisch	95
Uitgehoud van binnen	97
The Ravens	102
Redding in de sneeuw	104
Het ochtendritueel	110
Pure wildernis	114
Zomer in Yosemite National Park	117
Bzzzzzzzzzzzzzzzz	122
De atoombom	126
Bloemen en nog eens bloemen	131

Deel 3: Brandgevaar	135
Hiker Hunger	137
Intensive care	140
Heb je mijn dealer gezien?	144
Geen eten en nu?	146
Dikke wolken pakken zich samen	151
Woehoe!! Halverwege!!	154
Rottende eieren	159
Zijn dat kangoeroes?	164
Onverwachte liefde	168
Kaneel en beren gaan niet samen	173
De redding nabij	176
De pancake challenge	180
Mind Games	184
Deel 4: Vulkanen	189
Vallende sterren	191
Groene eilanden in een zwarte zee	196
Grijze kameleons	200
Diepe donkere gedachten	204
Bridge of the Gods	208
Deel 5: Herfst	213
Iiiii, krrraaakk, whoeshhh, BOEM!	215
Kemphanen op een berg	218
Trouwen met regenbogen	222
Helden	228
Alsof je in een schilderij wandelt	232
Geisha Girl	234
Extreem gewichtsverlies	238
Zwartharig monster	240
Dag lieve angels	242
De laatste loodjes	248
De achtbaan	253
Canada	258
Nawoord	262

Deel 2

Grote hoogte

● SOUTH LAKE TAHOE

KENNEDY MEADOWS N ●

SONORA PASS

Yosemite NP

TUOLUMNE MEADOWS

DONAHUE PASS

● 1000 ISLANDS LAKE

Kings Canyon NP

● BISHOP

MATHER PASS

● INDEPENDENCE

FORESTER PASS

● FRESNO

Sequoia NP

MT. WHITNEY

● KENNEDY MEADOWS S

Beer in de nacht

De volle maan komt op. Het is een prachtig schouwspel om zo die rode bol omhoog te zien komen. Het is nog niet helemaal donker. Hoewel de zon niet meer zichtbaar is, hebben de heuvels en de bergen in de verte een mooie paarsoranje gloed. Het is zeven uur 's avonds en met goede moed verlaten we Kennedy Meadows. We beginnen aan de eerste tien kilometer richting de Sierra Nevada. De maan klimt hoger en hoger. Het paars maakt plaats voor diepe blauwgrijze tinten. De details van de bergen verdwijnen. Onze hoofdlampen zetten we niet op. Er is voldoende maanlicht om het pad en alles om ons heen goed te kunnen zien. We klimmen langzaam omhoog. Alle andere hikers overnachten in Kennedy Meadows en het is stil en vredig. Sereen bijna. Schaduwen spelen om ons heen. Er is geen afleiding in dit zwart-witte landschap.

Een takje breekt en er is geritsel. Lian is ineens heel alert. "Ik hoor iets. Daar! Er beweegt iets!", roept ze. Recht voor ons, in een kommetje, zien we een schaduw bewegen. Het hobbelt onze richting op. In dit licht zien we genoeg om te wandelen, maar we kunnen het niet goed onderscheiden. "Geen idee wat het is. Laten we onze lampen aanzetten", zeg ik. We halen de lampen uit de zijvakken van de rugzakken, zetten ze op onze hoofden en doen het licht aan. "Een beer!", roept Lian verschrikt uit. Een forse, zwarte beer met brede schouders kruist ons pad en laat een diep gegrom horen. Hij is behoorlijk dichtbij gekomen en zijn contouren zijn goed te zien. We schijnen onze bundels in zijn gezicht. Zijn pupillen staan wijd open en reflecteren het licht terug. Alsof het twee grote, lichtgevende glazen knikkers zijn. We kijken hem strak aan. Hij kijkt op dezelfde manier terug en alle drie staan we stil, bevroren in het moment.

We beginnen te roepen:

“Hey Bear, Go away bear”

“Yo, bear”

“Hé bear”

“Go away bear”

We pakken onze wandelstokken en beginnen die luid op elkaar te slaan. Zijn hoofd zakt wat, hij waggelt wat met zijn hoofd, verdwijnt uit onze lichtbundels en begint ineens hard te rennen. Regelrecht een andere kom in. We zien hem niet meer en hebben geen idee of hij van ons vandaan gaat of naar ons toe terug cirkelt. Onze harten kloppen in onze keel. ‘Hey bear! Go away bear!’ We schreeuwen ons schor. We zien hem weer in onze lamp verschijnen en gelukkig rent hij naast ons de heuvel op. We blijven hem volgen tot zover ons licht reikt. We wandelen voorzichtig verder, schichtig omkijkend of hij ons volgt. Een grizzly beer kan je sporadisch wel eens voor dagen achtervolgen. Zwarte beren doen dat normaal niet. Maar je weet het maar nooit. We zien hem niet meer, maar blijven hard roepen in deze verder stille nacht. We verhogen ons tempo en schijnen overal met onze lampen. Lian blijft maar omkijken. Ze is niet echt op haar gemak. Na een uur lopen durven we pas te stoppen om te gaan slapen. We hebben wel vaker beren dichtbij gehad, maar dat was altijd overdag in een omgeving die redelijk te overzien was.

Wat een nachtelijk avontuur! Eentje om niet snel te vergeten en die zeker niet voor herhaling vatbaar is. Als we later in de tent liggen, blijven we alert bij elk geluidje dat we horen. Even later moeten we ook wel een beetje lachen. Grappig, we zijn ooit in Alaska door National Park Rangers getraind in beergedrag en hoe je met ze om moet gaan. We roepen nu automatisch alles in het Engels naar ze toe. Alsof ze dat kunnen verstaan...

De volgende dagen dwalen we door een overgangsgebied. We komen hoger en hoger en langzaam worden de cactussen en Manzanita struiken vervangen door grote naaldbomen. Het zijn Bristlecone en Foxtail Pines, de oudste levende wezens op aarde. Sommige zijn meer dan vierduizend jaar oud. Het is een surrealistisch landschap. Veel van deze naaldbomen zijn vreemd gedraaid, als een spiraal. Alsof ze de zon willen volgen. Bij het merendeel van deze bomen is de bast grotendeels verdwenen. Je zou denken dat ze dood zijn of anders binnenkort wel dood gaan. Niets daarvan is waar. Het is hun natuurlijke vorm. Naast de kale, door de zon diepbruin en beige uitgebleekte houten binnenkant, zie je stukken bast met kleine takken en naaldjes er aan. De boom leeft gewoon voort in zijn eigen trage tempo. Midden tussen deze oeroude wezens zetten we onze tent op en verwonderen ons over alles wat we zien.

De redding nabij

De geur van rook maakt ons in de nacht wakker. Het prikt in de ogen. De laatste dagen was het al in lichte vorm merkbaar. Maar nu is het scherp en irritant. Mijn neus zit er vol van. Lian is onrustig; branden en vuur zijn sinds de lava uitbarsting op Hawaii, waar de lava langs ons stroomde en de zolen van onze schoenen smolt, niet echt haar ding meer. Ze is heel alert geworden bij het minste en geringste spootje van vuur. Zij is dan ook als eerste wakker. "We moeten kijken of het dichtbij is. Volgens mij is het dichtbij. Ik moet hoesten." Het is nog donker. We stappen de tent uit in de hoop ergens een spootje rode gloed te zien. We kijken om ons heen, gaan omhoog de rug op, maar zien niets. De rook is nog niet eerder zo dik geweest en we beginnen ons ongerust te maken. "Ik zie niets", zeg ik. Als ik midden in de nacht wakker word, ben ik niet echt op mijn sterkst en eigenlijk wil ik terug mijn bed in.

Door de rook van de afgelopen dagen sliepen we sowieso niet meer in de dalen. Koolmonoxide zakt en er was om die reden onlangs al iemand dood in zijn tent aangetroffen. Bovenop een heuvel, net onder de rand met een briesje, leek ons dan ook het beste idee om te overnachten. Ik dacht dus dat het wel okay zou zijn. "Laten we wachten tot morgen, dan zien we meer", zeg ik een beetje slaperig en naïef. Lian blijft gelukkig wel alert. "Nee, we ruimen nu op en gaan op pad. In het donker kunnen we sneller zien, als er ergens iets smeult of brandt. En als de rook te dik wordt keren we terug", zegt ze ferm. "Oké dan..." Lian is meestal de verstandigste van ons tweeën en dat wetende geef ik, een beetje zoals een klein kind dat naar zijn moeder luistert, toe. We ruimen op en niet veel later zien we met de eerste schemering de rookpluimen omhoog komen.

Helikopters vliegen af en aan. Onder hen hangt een lange kabel met een enorm grote rode waterzak. De brand is misschien maar drie kilometer bij ons vandaan. Hij lijkt niet zo groot, maar die dingen hebben de neiging om zeer snel om zich heen te grijpen. We lopen dus snel verder.

Niet veel later komen we bij een klein meertje aan. We wilden eigenlijk alleen maar een kleine pauze nemen, maar het harde geluid van de helikopterwieken trekt onze aandacht. Over de heuvel, vlak over de boomtoppen, zien we de grote rode waterzak op ons af komen. Hoog daarboven de helikopter. "Het vuur zal toch niet nu al hier zijn?", zegt André. We staan op, lopen omhoog en zien niets. De lucht is nog steeds scherp en het ademen is nog steeds geen pretje.

"Zie jij iets?" Hij kijkt om zich heen. "Nee, ik niet, er is niets direct om ons heen." We zetten de mobiele telefoon aan in de hoop dat we met iemand kunnen communiceren. Maar zoals bijna altijd: geen bereik...

Hmmm, daar staan we dan. We hebben een PLB bij ons, een Personal Locator Beacon. Dit is een noodzender waarmee we Search And Rescue via de satelliet een SOS signaal kunnen sturen met onze exacte locatie. Maar die willen we alleen gebruiken in absolute noodzaak en zover is het nog niet. En daarbij: er is een helikopter vlak bij ons.

De helikopter zakt en laat zijn waterzak naar beneden zakken. De kabel wordt slap en de zak verdwijnt onder water. Heel langzaam wordt de kabel weer strak getrokken en wanneer de waterzak weer helemaal gevuld is, vertrekt hij zonder dat we de piloot hebben kunnen spreken. Dit alles duurde nog geen minuut en in die tijd liepen we naar een open plek waar hij ons goed kon zien. We hopen althans dat hij ons gezien heeft. We hebben bewust niet gezwaaid, want dan had hij misschien kunnen denken dat we in de problemen zitten en dat is hopelijk nog niet het geval.